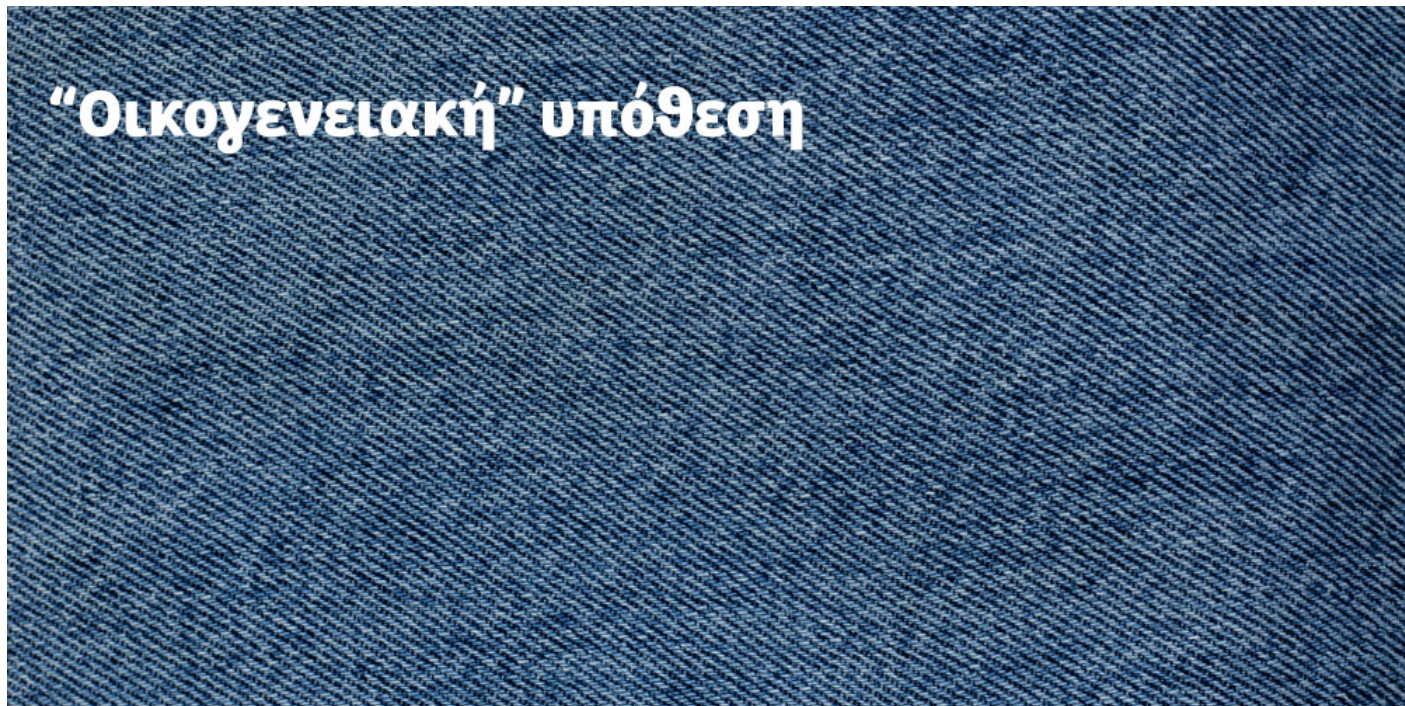

«Οικογενειακή» υπόθεση

Ζωή- Μαρία Παπαδοπούλου

Παρασκευή πρωί. Η Ελπίδα αγουροξυπνημένη ετοιμάζεται για τη δουλειά. Φοράει τα πρώτα ρούχα που βρίσκει μπροστά της, ένα κόκκινο πουλόβερ και ένα μαύρο κολλητό jean. Αρπάζει το κινητό, τη καφέ τσάντα, τα κλειδιά και βγαίνει στον δρόμο. Κοιτάει το ρολόι της.

- Ουφ! Πάλι άργησα.

Ανοίγει τη πόρτα του αμαξιού βιαστικά, κάνει το σταυρό της, βάζει μπρος και φεύγει.

Μπαίνοντας στην εταιρεία χαιρετάει με φανερά αμηχανία τη γραμματεία λόγω της καθυστέρησης της και κατευθύνεται προς το γραφείο της. Ανοίγει τη τσάντα, βγάζει τους φακέλους, τους τοποθετεί στο γραφείο και ελέγχει μη τυχόν και άφησε κάτι μέσα. Αρχίζει να διαβάζει τους χθεσινούς υπολογισμούς της γρήγορα. Αποσυγκεντρώνεται και ξανά από την αρχή. Σηκώνεται για να πάει τουαλέτα και να βάλει καφέ. Βγαίνοντας από την τουαλέτα βάζει καφέ από τον μπουφέ, πίνει μια γουλιά και επιστρέφει στο γραφείο. «Τώρα θα συγκεντρωθώ, δεν έχω χρόνο, το meeting είναι σήμερα». Πίνει άλλη μια γουλιά και ξανά με τα μούτρα στους φακέλους. Αρχίζει να ζεσταίνεται, ανοίγει το παράθυρο, σε πέντε λεπτά κρύνει, το ξανακλείνει. Τελικά καταφέρνει να υπολογίσει τις πιθανές απώλειες του συγκεκριμένου εγχειρήματος. Νιώθει μια ανακούφιση. Επαληθεύει την τιμή, χαλαρώνει για λίγο, πίνει τον υπόλοιπο καφέ ο οποίος έχει κρυνώσει και ξαναπηγαίνει τουαλέτα. Ανοίγει το κινητό χαζεύει τα νέα. Περνάνε 10 λεπτά. «Ωχ! Η έκθεση». Με ένα σφίξιμο στο στήθος και αναποκοκκινισμένα μάγουλα, ανοίγει τον υπολογιστή και αρχίζει να

διορθώνει.

Γιάννης: Και εδώ προτείνω πράσινη απόχρωση. Προκαλεί ωραίους συνειρμούς όπως τοπίο φύσης, ζώα, είμαι σίγουρος ότι θα το λατρέψουν.

Την ίδια στιγμή στο κεφάλι της Ελπίδας: «Να ξεκινήσω από τον περσινό απολογισμό, από τα δεδομένα της δημοσκοπικής, το plan B. Τι άβολο jean με κόβει. Πονάει η κοιλιά μου πολύ έντονα, με τέτοια καθυστέρηση μόνο μη μου έρθει τώρα. Μα καλά για χαζούς μας περνάει η κυβέρνηση και ανακοινώνει αύξηση του κατώτατου οριακά χαμηλότερη από το ύψος του πληθωρισμού; ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΟΥ!» Ανοιγοκλείνει τα μάτια και ξεροκαταπίνει.

Διευθυντής: «Ελπίδα, φέρε λίγο τις μετρήσεις.... Τι έπαθες καλέ και αγχώθηκες, τις μετρήσεις για το κόστος των χρωμάτων να συγκρίνουμε με τα δεδομένα του Γιάννη.»

«Ναι αμέσως» και του δίνει ένα φύλλο.

Έφθασε άλλο ένα 8ωρο, 9ωρο, 12ωρο δεν έχει σημασία για την Ελπίδα στο τέλος του. Η Ελπίδα εμφανώς κουρασμένη παράλληλα με ένα αίσθημα ανακούφισης μπαίνει στο αμάξι και βάζει το κλειδί στη μίζα. Καθώς κινείται στο δρόμο σταματάει σε ένα ζαχαροπλαστείο. Στέκεται στην ουρά πίσω από ένα νεαρό ζευγάρι. Στο κεφάλι της Ελπίδας: «Τι κοντό φόρεμα φοράει αυτή. Όλα θα μας τα δείξει σε λίγο... Άντε βρε κοπελιά κάνε πιο γρήγορα εδώ θα κοιμηθούμε απόψε».

Πωλήτρια: Καλησπέρα σας! Τι θα θέλατε παρακαλώ;

Ελπίδα: Γαμπρό με λεφτά αλλά θα αρκεστώ σε μισό κιλό μελομακάρονα.

Πωλήτρια (γελώντας): Τι να κάνεις; Υγεία να υπάρχει και όλα βρίσκονται. Είστε 8 ευρώ και 85 λεπτά παρακαλώ.

Η Ελπίδα πληρώνει, παίρνει τη σακούλα και επιστρέφει στο αμάξι. Αφήνει τους κουραμπιέδες από την πίσω πόρτα στο πίσω κάθισμα. Σιγουρεύεται ότι είναι ακριβώς στο κέντρο και λίγο προς τα πίσω του ενός καθίσματος και ότι πατάει καλά το κουτί στο κάθισμα για να μην πέσουν τα γλυκά. Κλείνει τι πίσω πόρτα αργά και μπαίνει στο κάθισμα του οδηγού. Πετάει το παλτό στη θέση του συνοδηγού και ξεκινάει.

Φθάνοντας στο σπίτι. Το πρώτο πράγμα που κάνει είναι να πλύνει τα χέρια της. Καθώς κινείται προς την κουζίνα ξαναγυρνάει για να πάει τουαλέτα και να πλύνει τα χέρια της. Έπειτα, πηγαίνει στη κουζίνα, σερβίρει το βραδινό της στο πιάτο και στρώνει το τραπέζι. Κάθεται για να φάει, πιάνει το κινητό της να δει ένα μήνυμα. Σηκώνεται πάει πλένει τα χέρια της και επιστρέφει. Κάνει το σταυρό της και αρχίζει να τρώει. Αφού ολοκληρώσει το γεύμα της παρατάει τα πιάτα στο νεροχύτη, βουρτσίζεται, βάζει πυτζάμες, βάζει αντισηπτικό στα χέρια της και πέφτει στο κρεβάτι.

Ξημερώνει. Η Ελπίδα ανοίγει τα μάτια της. «Ευτυχώς Σάββατο σήμερα μπορώ να χουζουρέψω λίγο ακόμη», σκέφτεται. Χτυπάει το κινητό της οπότε αναγκαστικά σηκώνεται γρήγορα και τρέχει να το σηκώσει.

Ελπίδα: Παρακαλώ;

Αγγελική: Γεια σου Ελπίδα .Θα πάμε με τα παιδιά στου Μάκη για καφέ σε μισή ώρα, ψήνεσαι;

Ελπίδα: Ποιοι θα είναι;

Αγγελική: η Μαρία, ο Γιώργος και ίσως η Άννα.

Ελπίδα: Πάλι αυτή η βαρετή μαζί μας θα είναι; Δε μπορώ κάθε φορά με εκνευρίζει. Όλο είναι αφηρημένη , δε λέει τίποτα ουσιαστικό. Θα βάλει άραγε κάνα ρούχο της προκοπής κάποτε; Όλο φόρμες και απομιμήσεις η γκαρνταρόμπα της.

Αγγελική (γελώντας): Ε τι να κάνουμε τους ξέρεις τους άλλους όλο τη κουβαλάνε. Άντε θα έρθεις;

Ελπίδα: Ντύνομαι και έφθασα.

Κλείνει το τηλέφωνο και ξεκινάει να ετοιμάζεται. Καθώς ντύνεται ξαναχτυπάει το τηλέφωνο ,το σηκώνει και είναι η Μητέρα της.

- Έλα κορίτσι μου τι κάνεις;

- Μια χαρά. Τι έγινε;

- Τίποτα πήρα απλά να δω τι κάνεις

- Να εδώ ετοιμάζομαι να βγω με τα παιδιά.

- Ποια παιδιά; Αγόρια, κορίτσια, τα ξέρω;

- Από τη σχολή τα ξέρω, μέχρι πρότινος ήμασταν συμφοιτητές.

- Δε πιστεύω να είστε πάλι 10 αγόρια και 3 κορίτσια;

- Όχου πάλι άρχισες τις υπερβολές, θα κλείσω.

- Καλά βρε παιδάκι μου τι φωνάζεις; Κάνε παιδιά να δεις καλό σου λέει μετά. Θα με πεθάνεις πριν την ώρα μου με τα κατώματα σου.

- Ήθελες κάτι άλλο;

- Το ροζουλί το τσαντάκι σου, έψαξες στην αποθήκη, το βρήκες; Να το δώσουμε στη Καίτη να χαρούνε τα παιδιά πάει μεγάλωσες εσύ χρόνια έχεις να το φορέσεις.

- Ωχ! Το ξέχασα, θα το ψάξω το βράδυ.

- Αμάν βρε παιδάκι μου, για τίποτα δεν είσαι πια. Ξεχασιάρα και ανοικοκύρευτη ,αν είχες τακτοποιήσει το Νοέμβρη θα το είχαμε τώρα...

- Μα δεν ήξερα ότι το χρειαζόμαστε.

- Τι θα πει δεν ήξερες! Των φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν. Αλλά ούτε από μαγείρεμα δε σκαμπάζεις εσύ να δούμε ποιος άντρας θα σε πάρει.

- ΑΡΚΕΤΑ! Θα το ψάξω το βράδυ. Φιλάκια μανούλα θα τα πούμε.

Κλείνει το τηλέφωνο. Ετοιμάζεται αυτή, ετοιμάζει και τα πράγματα της και πάει στη καφετέρια.

Γιώργος: Επ! Καλώς την κι ας άργησε τι γίνεται;

Ελπίδα: Καλά μωρέ. Με καθυστέρησε λίγο η μάνα μου.

Αγγελική: Είδες τη νέα σειρά που κυκλοφόρησε;

Ελπίδα: Την έκοψα τη συνδρομή. Στοίχιζε αρκετά

Αγγελική: Δεν εννοώ αυτό καλέ, τη νέα σειρά ρούχων της Τζένης.

Ελπίδα: Ναι λίγο ..Εντάξει καλή φαίνεται

Αγγελική: Το κόκκινο φόρεμα είναι πολύ ωραίο αλλά εμείς η φτωχάτζες που να το αγοράσουμε.

Γιώργο θα μου πάρεις δώρο;

Γιώργος: Να βρεις άντρα μωρή να στα πάρει. Ω ένας σου ξινίζει ο άλλος σου βρωμάει, τον άλλον τον κερατώνεις.

Η Αγγελική σουφρώνει τα μούτρα της.

Γιώργος: Έλα βρε σε πειράζω αφού ξέρεις πόσο σε αγαπάω.

Άννα: Εσύ την πειράζεις αλλά πολλοί σκέπτονται έτσι.

Ελπίδα: Άντε ηρεμήστε. Άννα μην αρχίζεις κι εσύ τώρα να παραγγέλνουμε καμιά φορά δεν έχω και πολύ χρόνο, έχω δουλειά σπίτι.

Και κάπως έτσι αρχίζει μια όμορφη έξοδος της παρέας. Παραγγέλλουν τα καφεδάκια τους, ανταλλάσσουν τα νέα και τις απόψεις τους και προφανώς δεν λείπει κανένα κουτσομπολιό από την ημερήσια διάταξη της συζήτησης. Η ώρα κυλάει ευχάριστα και «περιπετειώδη» και κάπως έτσι φθάνει η στιγμή που η πρωταγωνίστρια μας πρέπει να επιστρέψει σπίτι.

Ελπίδα: Μα καλά! 4,5 ευρώ τον πήγε τον καφέ αυτός. Δε μας στα λέει καθόλου καλά, άλλοι άνθρωποι δουλεύουν μια ώρα για αυτά τα λεφτά. Ευτυχώς εμάς μας ευλόγησε ο θεός και έχουμε μια σταθερή δουλειά. Αφήνει τα χρήματα στο τραπέζι. «Καλή συνέχεια παιδιά, πρέπει να γυρίσω σπίτι. Η μάνα μου πάλι δουλειές μου έβγαλε».

«Γεια σου Ελπίδα. Στο καλό τα λέμε. Φιλάκια στη μανουλίτσα σου!»

Η Ελπίδα επιστέφει στο σπίτι. Πλένει τα χέρια της και κατευθύνετε προς την αποθήκη για να την τακτοποιήσει και να βρει το παλιό τσαντάκι της. Έπειτα από δυο ώρες αρκετού ιδρώτα,

πονοκεφάλου και μερικών φτερνισμάτων καταφέρνει να το βρει!

«Επιτέλους σε βρήκα!» Το αρπάζει, το ξεσκονίζει λίγο με ένα κομμάτι χαρτί και βγαίνει από την αποθήκη. Ανοίγει όλα τα φερμουάρ του για να δει τι έχει μέσα και καθώς ψαχουλεύει τις εσωτερικές θήκες του βρίσκει διπλωμένο ένα χαρτάκι. Το πιάνει, το τινάζει λίγο, το ανοίγει και ξεκινάει να το διαβάσει.

5 Φεβρουαρίου 2012

Αγαπημένη μου μεγάλη Ελπίδα,

Στεναχωρήθηκα πολύ σήμερα. Έριξα το γάλα μου στο πάτωμα και η μαμά πάλι με φώναξε. Μου λέει ότι δε κάνω για τίποτα. Είμαι και πολύ αγχωμένη για το αυριανό διαγώνισμα. Στο τεστ δεν είχα γράψει καλά. Βαριέμαι να διαβάζω πάλι. Βγάλανε ψεύτικες φήμες ότι μου αρέσει ο Χάρης για να με κοροϊδέψουν. Αυτή η Ζέτα που όλο μου κλέβει τα μολύβια τα έβγαλε σίγουρα. Επίσης η μαμά μου πάλι δανείστηκε μια χάλια μαύρη φόρμα και δεν αγόρασα την ωραία που ήθελα. Πως θα πηγαίνω σχολείο έτσι. Σου γράφω για να δηλώσω από τώρα ότι θα γίνεις καλό παιδί. Δε θα κοροϊδεύεις τους άλλους και θα παίζεις με όλους. Θα είσαι δυναμική και θα έχεις πολλά χρήματα για αποδείξεις σε όλους πόσο καλύτερη είσαι και αυτοί σε κοροϊδεύουν. Δε γίνετε κάτι ξεχωριστό θα έχεις και δε σε συμπαθούνε τα χαζά εδώ. Ίσως γίνεις και μεγάλη ηθοποιός ή τραγουδίστρια ποιος ξέρει και ας κοροϊδεύουν τη φωνή σου. Άντε σε φιλώ πάω να συγκεντρωθώ στο διάβασμα.

Φιλάκια,

Εσύ.

Διαβάζοντας το γράμμα θυμήθηκε το συναίσθημα της στιγμής που το έγραφε. Θυμήθηκε όλες τις εικόνες, τις εμπειρίες και τα συναισθήματα που μεγαλώνοντας άφησε πίσω. Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλο της. Χάθηκε για λίγο στις σκέψεις της και έπειτα ταρακούνησε το κεφάλι της και ψιθύρισε.

«Τελικά έχω γίνει. Ό,τι μισούσα».

Revision #3

Created 28 February 2024 14:36:33 by Admin

Updated 28 February 2024 19:28:27 by Admin